

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko J. S.

o uznanie umowy za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 43/15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi

kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany J. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wyróżniona w powołanym przepisie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, których naruszenie zarzucono w skardze kasacyjnej sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej pozwany upatruje bowiem w nieuwzględnieniu jako okoliczności przesądzającej o bezzasadności powództwa obciążenia nieruchomości objętej czynnością prawną dłużnika hipoteką przymusową zabezpieczającą wierzytelność powoda (wierzyciela). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący pomija jednak, że samo istnienie zabezpieczenia rzeczowego na nieruchomości objętej kwestionowaną skargą paulińską czynnością prawną nie przesądza zawsze o nieistnieniu przesłanek uzasadniających uwzględnienia powództwa na podstawie art. 527 k.c., gdyż zależy to od oceny konkretnych okoliczności ustalonych w danej sprawie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pomija odniesienie się do tych przyczyn, które w ocenie Sądu drugiej instancji, przesądziły o istnieniu stanu niewypłacalności lub niewypłacalności w wyższym stopniu w stosunku do stanu istniejącego przed dokonaniem czynności prawnej przez dłużnika. W tej sytuacji, mimo zabezpieczenia wierzytelności powoda

hipoteką na nieruchomości objętej kwestionowaną powództwem czynnością prawną, skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnionej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego, na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).